

CONCIO

A D

Sanctam Synodum, ^{694.e}₁₀

A B

ARCHIEPISCOPO,

Episcopis & Clero,

Provinciae *Cantuariensis* celebratam,

H A B I T A

In Ecclesia Cathedrali S. PAULI, *London.*
xxx. Die *Decembris*. A. D. MDCCI.

Per GULIELMUM SHERLOCK,
Ejusdem Ecclesiae Decanum.

Jussu Reverendissimi Edita.

Editio Secunda.

L O N D I N I :

Impensis *Gulielmi Rogers*, ad Insigne Solis è regione
Ecclesiae S. Dunstani occidentalis, in vico dicto
Fleetstreet. MDCCII.

CONCILIO

Sancti Spiritus

A. B.

ARCHIEPISCOPO

Episcopo & Clero

Provinciae Cantuariensis salutem

In Christo

In Ecclesia Cathedrali Sancti Pauli Londoni

XXX DECEMBER ANNO DOMINI MDCC

PER VENERABILEM H. R. B. O. R.

Thomam Cantuariensem Archiepiscopum

Episcopo Cantuariensi

Sancti Spiritus

IN OMNIBUS

sanctis delictis regis, et in quibusdam aliis

Thomae Sancti Pauli Cantuariensis, in vice eius

Thomae Cantuariensis

Concio ad Synodum
Provinciae Cantuariensis.

In Epistola Catholica Judæ Apostoli, Com-
mate 3. Scriptum est.

Παρακαλῶν ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἀπαξ ὑπακοῇ τοῖς
ἁγίοις πῖσι.

Charissimi, omnem sollicitudinem faciens scribendi
vobis de communi vestra salute, necesse habui
scribere vobis; deprecans supercertari semel
traditæ sanctis fidei.

CUM collapsum & indies in pejus
ruentem Ecclesiæ & Religionis Chri-
stianæ statum contemplor; cum Athe-
orum, Deistarum, Socinianorum & aliorum
Hæreticorum jocos & scommata & insulsos

triumphos invitus audio; non tam sollicitus
sum de Ecclesia periclitante, contra quam
 portæ Inferorum non prævalebunt, quàm de
 salute hominum Atheismo, infidelitate &
 hæresi pereuntium, pro quibus Unigenitus Dei
 Filius Incarnatus pretiosissimum suum effudit
 Sanguinem.

Vestrum est, admodum Reverendi Patres,
 pro summa vestra Pontificali Authoritate; no-
 strum est, Reverendi & Carissimi Fratres,
 pro nostro gradu & ordine, huic malo fortiter
 occurrere; & sanè, cùm undequaque video
 tam celebrem & venerandum Virorum piissi-
 morum & doctissimorum Cætum, nihil despe-
 randum puto de fide aut Republica Christianâ,
 si Sociatis Consiliis, conjunctis viribus, forti
 & prudenti Zelo, bonum hoc certamen cer-
 temus.

Ut demandato mihi Officio aliquo modo
 perfungar, (non ut vos doceam, doctissimi Viri,
 à quibus potius optarem discere, sed ut datum
 mihi Pensum absolvam) primò de pro-
 posito certamine dicendum est; secundò de
 Fide semel Sanctis tradita, pro quâ certan-
 dum est.

Quod

Quod ad primum attinet, *ἐπαγώνισμα*, vel, ut vulgata versio, *supercentari*, contentionem significat Zelo & constantiâ animatam, sed qualem defensio pacificæ fidei postulat, & sicut Christianos, præsertim æternæ pacis Præcones decet. Non ad jurgia & rixas, ad calumnias & seditiones, ad bella & cædes, nos provocat Apostolus: Sanctus Jacobus aliter Christianos instituit, 3. cap. commate 13. *Quis sapiens & disciplinatus inter vos, ostendat ex bona conversatione operationem suam in mansuetudine sapientiæ; quòd si Zelum amarum habetis & contentiones in cordibus vestris, nolite gloriari & mendaces iesse adversus veritatem: non est enim ista sapientia desursum descendens, sed terrena, animalis, diabolica: ubi enim zelus, & contentio, ibi inconstantia, & omne opus prævum: quæ autem desursum est sapientia, primum quidem pudica est, deinde pacifica, modesta, suadibilis, bonis consentiens, plena misericordia & fructibus bonis, non iudicans, sine simulatione, fructus autem iustitiæ in pace seminatur, facientibus pacem.*

Imprimis igitur pernecessarium est, ut pacem inter nos sanctissime colamus: si divinus hic fidei Zelus, fervidus licet & incalescens, innocuus tamen semper sit, velut Cœlestis ille ignis, ut saluta-

2 x

salutaris Solis radii, qui illuminant & calfaciunt, sed sine incendio: Si erga infensissimos Ecclesiæ & fidei hostes lenis est & mitis, si disputat, si hortatur, si suadet, sed sine supercilio, sine minis, sine opprobriis: an in amicos sæviret, & terrenis affectibus incensus in flammæ erumperet, quæ ipsi Ecclesiæ deflagrationem minarentur? Absit, Patres, Fratresq; ut tam malè ominarer. Frustra cum malefariis hominibus pro fide certabimus, si inter nos ipsos non bene convenit; si domesticæ lites & similitates & exulcerati animi posthabitâ inimicorum ratione in mutuam perniciem nos arment & exacuant, & in hostium castra potius transire persuaserint, quàm cum amicis & civibus in gratiam redire.

Milites sumus Christi, & quamvis ut Apostolus Paulus Corinthios monuit, *in carne ambulantes, non secundum carnem militemus*; quamvis arma militiæ nostræ non sint carnalia, sed spiritualia, artes tamen pugnandi & vincendi utrobique sunt pares: singuli fideles, pro se quisq; vincere possunt, firma fide, & obstinato ad resistendum animo; at si universam Ecclesiam salvam velimus, & cætui Christiano consulere, si hostium impetus reprimere, & instructas

acies

Provincia Cantuariensis.

5

acies fugare, servandus est ordo, & disciplina militaris.

Ut Verbo dicam, Viri docti & pii, Scribæ docti in Regno Cælorum, qui proferrunt ex *Thesauris suis* nova & vetera, multis prodesse possunt, & magnos triumphos agere de infidelibus & hæreticis, dum singuli pugnant; at hostes subigere, eorumque vires frangere & pacem firmam & stabilem conciliare Ecclesiæ, nisi conjunctis viribus, & ritè ordinata acie non possumus. Spreto imperio & conculcata disciplina militari, vel victoria nulla erit, vel elaberur è manibus: Ut planè & apertè dicam; siqua est in Ecclesia Christianâ Auctoritas & disciplina, si ex Christi & Apostolorum institutione supremum Ecclesiæ regimen penes Episcopos est, qui summi sunt Gregis Christi Pastores; si Presbyteri in inferiori gradu & ordine positi sua etiam habent sibi demandata officia, sub inspectione tamen & Auctoritate Episcoporum exequenda, acie hoc ordine instructâ certandum est pro Fide; siquid autem perturbato hoc ordine feliciter fuerit gestum, infelix tamen erit Ecclesiæ & Fidei victoria.

Non-

Nondum verò satis explicatè dixi, quid sit certare pro Fide, sed tantum, quàm pacatè & quo ordine certandum sit; jam igitur de ipso certamine videamus. *Supercertari*, quatenus nos ipsos respicit, significat animorum vim & impetum constantiâ conjunctum in fide Christianâ profitenda, adversus omnes inimicorum insultus, minas, opprobria, mille tandem fallendi & nocendi artes. In hac spirituali militia, *certare* sæpius significat perferre, sustinere, pati, non recedere, non manus dare; sic vincit Fides, cum fidelis vincitur, incarceratur, & omni poenarum genere ad mortem usque cruciatus fidem non abdicat. Vincit qui non succumbit, qui bonum certamen certavit, cursum consummavit, & fidem servavit.

Ad hoc certamen ineundum omnes Fideles Militiæ Christianæ Sacramento astricti sunt: Sed nostri officii ratio, Patres Fratresque, si non aliquid majus, (quid enim majus, quàm libertatis, facultatum, imò vitæ ipsius jacturam facere?) saltem hoc insuper exigit; ut oves Christi, nostræ curæ commissas, à lupis voracibus diligenter protegamus; non ut merce-

narius

cenarius, *cujus non sunt oves propriæ, qui videt lupum venientem, & dimittit oves, & fugit, & lupus rapit, & dispergit oves.* Nostrum est Hæreticorum fraudes & fallacias detegere, nullos recusare labores, nullâ formidine terreri; sed id unice cavere, ne in docendo fidem segnes, in vindicando imperiti, in profitendo timidi & vecordes simus.

10. Jo-
han. 12.

Haftenus de certamine: Sequitur secundò hujus certaminis materia & argumentum, *Fides semel sanctis tradita*: non pro qualicunque Fide certandum est, non pro novis prurientium ingeniorum inventis, utcunque Fidei nomine & titulo decoratis, sed *pro Fide semel sanctis traditâ*. Ubi autem hanc primævam fidem inter tot discrepantes opiniones & varias & pugnantes hæreses invenire possumus? Certè in sacra Scriptura, in sanctis Evangeliiis, in Apostolorum Actis & Epistolis; ubi innumeras controversias, quæ Ecclesiam Christi discerpunt, neutiquam inveniemus. Fides est traditio, Christi scilicet & Apostolorum, non humanæ rationis partus, non inventum hominum.

X
Primò igitur pro veritate fidei Christianæ certandum est, contra omnes nominis Christiani hostes, sive Atheos, sive Infideles, qui ipsum Fidei nomen ludibrio habent, & nihil credere cauti esse & prudentis viri putant. Insurgite, Patres Fratresque, hisce humani generis hostibus, qui Deum nobis, vel Religionem, vel Servatorem, & cum eo omnem immortalitatis spem eripere contendunt; qui exuunt hominem, ut Brutorum more vivant & moriantur; qui naturalem Dei cognitionem, & congenitas boni & mali notiones, quantum possunt, extinguunt, & nec à naturâ discere volunt, nec à Deo, ne, quod nollent, discant.

Hi sunt, quorum sermones, ut Cancer, serpunt, qui indefesso labore, tam verbis, quam scriptis, vel palàm fidem oppugnant, vel insidiis adoriuntur. Hos, ut Apostolus loquitur, oportet redargui, qui universas domos subvertunt, docentes quæ non oportet: Vindicemus divinam Majestatem, Existentiam & Providentiam Dei ab Atheorum Philosophia; vindicemus sacras Scripturas ab Infidelium fraudibus & fallaciis, & arte critica.

Consulamus fidei & salutis plebis Christianae nostrae curae commissae, ut si obstinatos infidelium animos nec flectere, nec ora obturare valeamus, opprimamus tamen rationum vi & pondere, ut saltem modestius se gerant, aut latebras quærant, nec diutius clarâ luce in frequentiam hominum, ipsis inspectantibus & silentibus Pastoribus grassentur & oves dispergant.

Secundò, Certandum est pro fide semel Sanctis traditâ adversus omnes Hæreticos & Novatores, qui verè Christianam & primævam fidem corrumpunt, abjiciunt, exhibitant. Hæreticæ pravitates & perversa dogmata, nudiùs-tertiùs nata & inventa, non sunt fides semel tradita; nec multum refert, utrum retento nomine Christiano abjiciamus fidem, vel fidem simul cum nomine abdicemus.

Salvamus per fidem, sed per fidem Christi, & sunt inter ipsos Christianos, si Sancto Petro credimus, *Ψευδοδιδάσκαλοι*, *Magistri mendaces*, mendaciorum artifices, qui *introducunt αἵρέσεις ἀπωλείας*, *sectas perditionis*, & eum, qui eos emit negant, 2 Petri epistola, cap. 2. commate 1. Quid intelli-

git Apostolus per hanc negationem Domini ? Num Hæretici illi penitus negarunt Christum ? nullo modo ; Christiano enim nomine gloriabantur, & perfectissimam Christianorum mysteriorum scientiam venditabant ; sed de Persona, vel morte & sacrificio, vel resurrectione Domini, turpissimè & perditissimè errarunt ; negabant Dominum, qui eos emit, negando veram de Domino fidem, *superducentes sibi celerem perditionem.* Salvâ fide, & religione Christianâ, nollem cum Fratribus de minutiis contendere, de levibus conjecturis, de verborum formulis, de explicandi & probandi ratione, si nihil planè Hæreticum novo hoc loquendi, docendi & probandi genere dissimularent. At cum summa Fidei Christianæ Capita in judicium vocantur, à multis negata, ab aliis quidem disputata, ab aliis verò pro dubiis & incertis habita, quasi mera litium & contentionum materia, quæ paci Ecclesiæ donando melius Religioni consuleremus, quam disputando : si Religio nobis est Religionem prodere, quid restat nisi arripere Arma, & bellicum canere ?

Date

Provincia Cantuariensis.

11

Date veniam, Patres Fratresq;, si æstuer, si impetu quodam feratur Oratio in vindictis Christianæ fidei contra certos inimicos & incertos amicos.

Ecclesia Christi ædificata est super Petram, fidem scilicet Jesu Christi filii Dei vivi: propter hanc confessionem, Jesus Petrum beatum prædicat, *Beatus es tu Simon Petre, quia caro & sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus, qui in cælis est; & dico tibi quia tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, & Portæ Inferi non prævalent adversus eam*, 16 Math. com. 16, 17, 18. Hæc est Fides semel Sanctis tradita, ipsa baptismalis Fides, in nomine Patris, & Filii, & Spiritûs Sancti, & quo fortius & animosius pro hâc fide certetis, breviter ostendam, Ecclesiam Christianam super hanc Petram fundatam esse: Salvo quidem hoc Fundamento, salva est Ecclesia, sublato, ruer.

Omnis spes salutis in solo Christo posita est: sic Deus dilexit mundum ut filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam.

nam. Ille nos redemit suo Sanguine, ille est unus Mediator Deum inter & homines, melioris Testamenti Mediator, quod in melioribus repromissionibus sancitum est. Non opus est, ut hæc apud vos memorem, quibus notissima sunt, utpote quæ utramque Evangelii paginam faciunt; sed nunquam rectè intelligere possumus, quæ Christus fecerit & passus sit pro humani generis salute, nec cur Deus hæc Christum facere & pati voluerit pro redemptione hominum, sine Catholica fide æternæ generationis & veræ Incarnationis Unigeniti Dei Filii; hoc autem dato & constanter credito, sponte sese aperiunt involuta illa, at stupenda & adoranda divinæ Charitatis & Sapientiæ, Miracula, dicam, an Mysteria?

Hæc fusius exponere, non præsentis est instituti: brevi igitur summa Capita percurram, ut, quid sit Christiana religio, & Christianus cultus, & Christiana Fides, planius & distinctius appareat.

Jesus natus Infans, & à Parentibus coram Domino in Templo oblatus, secundum legem Moyſis, in Simeonis hymno
salutare

Salutare Domini, τὸ σωτήριον, nuncupatur, & verissimè quidem, si unigenitus Dei Filius Incarnatus est.

Redemptio humani generis non est absolute redemptio omnium & singulorum hominum; sed est redemptio humanæ naturæ, in quâ novum gratiæ & reconciliationis Fœdus cum humano genere ictum est.

Primus igitur reconciliationis gradus est Incarnatio: cùm Unigenitus Filius Dei factus est homo, & æternum verbum, quod erat in principio, & erat apud Deum, & erat Deus, factum est caro, & habitavit in nobis; Si Unitas significat pacem, certè humana natura assumpta in unitatem Personæ Filii Dei, qui cum Patre unus est, cum Deo in pace est, si unigenitus Filius Dei est Deo Charus.

Notandum enim est, quòd Christus non assumpsit Personam hominis, sed humanam naturam; non hominem sibi conjunxit, ut Nestorius somniavit, sed homo est factus. X

Si hominem suscepisset in arctissimam licet societatem, humano generi nihil profuisset; servasset susceptum hominem, sed unius solum X.

lūm hominis salus est, nec ad alios se extendit. Humana verò natura communis est humano generi, & quicquid accreverit humanæ naturæ publicum est beneficium, & ad omnes pertinet.

In lapsu Adami, qui unicus erat homo, non ipse Adamus solus lapsus est, sed in eo lapsa est humana natura, in quo tota erat; in eo inquinata est natura, in eo morti addicta: eādē lege renovari & restitui & Deo reconciliari humana natura potest, & eo nomine Christus secundus est Adamus, qui humanam naturam, in suam Personam recipiens, sanctificavit, redemit, & Deo Patri conciliavit. Hoc est mysterium Incarnationis, reconciliatio humanæ naturæ Deo Patri in Persona Filii, quod summum est argumentum benevoli erga homines animi, cū ex Patris beneplacito & decreto Unigenitus Filius induit hominem, & cum hominibus in terra versatur. Qui Christum merum hominem, non Deum in carne manifestatum prædicant, eripiunt nobis summam hanc consolationem, certissimum hoc divini amoris pignus, & pro Servatore merum Prophetam substituunt.

Chri-

Christus se morti obtulit pro salute hominum, ad expianda peccata, ad placandum Deum, ut novum gratiæ fœdus proprio sanguine sanciret. Quæ & quales jam oriuntur quæstiones, & quàm explicatu difficiles? Cur peccata per mortem expianda sunt? Cur vir innocens, justus & pius pro impiis moriatur & puniatur? Quo jure unius morte pro humano genere expiatio fiat? Difficiles sanè quæstiones, & quantùm ego video, inexplicabiles, si nihil supra hominem in Christo agnoscimus; adeò ut non mirandum sit, Socinianos, qui æternam Deitatem Christi præfractè negant, de sacerdotio etiam & sacrificio Christi quàm pessimè sentire. Sed cùm Unigenitus Dei Filius sit sacerdos & sacrificium, nec de sacerdotis auctoritate, nec de sacrificii merito dubitari potest. Sacerdotis dignitas, qui Patri carissimus & acceptissimus est, omnia sua dona commendat, & grata facit; sacrificium offert, quale decet, pro humano genere; non merum hominem, qui pro se tantùm mori potest, sed humanam naturam, quæ est omnium hominum, & si sacrificium sit, pro omnibus est expiatio: non tamen corruptam & deprava-

C

X depravatam naturam, quæ piaculum est, non sacrificium, sed innocentem, puram, suam, sine maculis, sine defectu, ad perfectissimam ideam humanæ naturæ absolutam & supra humanam sortem hypostaticâ unione divinam.

X Humana natura in Adamo, in quo, ut prius dixi, rota erat, lapsa est, & morti adjudicata: *Per unum hominem peccatum intravit in mundum, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt, ipso ortu scilicet peccatores, utpote naturam lapsam, peccatricem, & sub mortis reatu à primo Parente habentes.*

- X Ut restituatur igitur humanum genus, & à morte vindicetur, primò expianda est humana natura; sed quo sacrificio & à quali sacerdote litandum est? Certè non peccatrice naturâ, non mero homine igitur vel sacrificio, vel sacerdote, qui, ipse mortis reus, moriendo poenas luit, non litat, & cum ipse peccator sit, digniori sacrificio & sacerdote indigeat. Nec alio tamen sacrificio humana natura expianda est, quàm per mortem hu-
manæ

manæ naturæ, nec per ullum pontificem, qui non sit homo. Humana natura in Adamo homine lapsa est & peccavit; per hominem peccatum intravit in mundum, & per peccatum mors, per mortem igitur humanæ naturæ, sed innocentis, repurgatæ, sanctificatæ, & in persona hominis Pontificis, sancti itidem, pii, iusti, ad mortem usque obedi-
entis, & omnibus numeris absoluti & perfecti placandus est Deus; satisfaciendum est legi, mortem minanti, expianda est natura, id est, à maledicto legis, & dominio mortis liberanda, & in primævum divini favoris & immortalitatis statum restituenda: sed ubi puram ac defœcatam naturam humanam pro sacrificio, & perfectè iustum, pium, Deo gratissimum hominem pro pontifice & mediatore invenire possumus nisi in Filio Dei Incarnato, qui humanam suam naturam repurgavit, & Deo gratissimam hostiam obtulit; & obedientiâ suâ usque ad infamem mortem, peccatum in suâ carne condemnavit, & inobedientiam primi hominis delevit? Igitur sicut per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi, ita per unius obedi-

am justī constituentur multi, 5 ad Rom. Com.

18.

Nondum autem plena est redemptio, nisi devictâ & triumphatâ morte, quod supra merum hominē, supra humanas vires est, sed à Pontifice nostro præstandum, si humanam naturam salvam velit. Persona humana moriens & resurgens pro se mortem vincit, non pro humana natura, nec pro alio quolibet homine; sed natura humana in Personâ Pontificis, pro peccatis expiandis ad mortem oblatâ, & impletâ moriendi lege, ad immortalem vitam resuscitata, plenam fidem immortalitatis humano generi facit; jam enim naturam humanam immortalem videmus, quod jus immortalitatis humano generi restituit: Et prout omnes morimur in morte humanæ naturæ, quæ in Personâ Adami morti adjudicata erat, sic & resurgimus in resurrectione humanæ naturæ in Persona Christi; non certè eadem ratione; nascendi lege mortales sumus, renascendo immortales; sed abolitâ morte & recuperatâ humanæ naturæ immortalitate, jam locus est foederi gratiæ, quo novum jus immortalitatis

litatis omnibus in Christum credentibus & Spiritu Christi renatis, confertur & stabilitur.

Hæc eo fine paucis exposui, ut omnibus constet, quàm necessarium sit credere Jesum Christum æternum esse & unigenitum Dei filium incarnatum; hoc enim fundamento sublato, actum est de religione Christiana: Pro hac fide primævi Ecclesiæ Patres summo studio & infractis animis certarunt, contra Sabellianos, Arianos, Samosatenos, Nestorianos, Eutychianos & omnes Hæreticos, qui Christum vel verum Deum, vel verum hominem, vel verum Deum & verum hominem in unâ Personâ negarunt; & quod dolendum est, pro glorioso hoc certamine, ut inepti, indocti, nugivendi, litigiosi, imò hæretici & Tritheistæ in infelici hoc nostro seculo passim audiunt. At nihil profectò sanum est in Religione Christiana, sine Deo Incarnato, summo nostro Pontifice, & novi foederis Sponsore & Mediatore. Si Christus est merus homo, nec propriè dictum sacrificium est, nec Sacerdos in religione Christianâ, quod Sociniani faten-

fatentur & contendunt; omnis igitur religio ad naturam revocanda est, in quo tam Deistæ quàm Sociniani conveniunt, licet in partes abeant. Ut obiter moneam, Theològi nostri, qui de naturali religione honesto Zelo, sed incautè philosophantur, huic malo incrementum & vires dedere: cùm jam diu observassent, quanto in pretio philosophia & naturæ lumen apud multos essent, ut hi philosophiæ & naturalis rationis cultores, cum religione Christianâ in gratiam redirent, Fidem Christianam ad philosophiam, & religionem quam vocant naturalem, miris laudibus & præconiis ornata, revocarunt; & eo præsertim nomine Evangelium præferunt, quod naturæ leges perfectiùs doceat, & diviniorem philosophiam. Sed præter opinionem accidit, quod Philosophiæ & Religionis naturalis prætextus, religionem Christianam vel corrumpit, vel mutilavit, vel extinxit: Nec aliud sanè si rem rectè æstimassent, expectandum fuit; cùm enim ad philosophiam & naturalem rationem provocassent, naturalis ratio, non Evangelium, velint, nolint, erit fidei norma, & iudex. Sed

Sed me reprimo, nisi enim tempus elapsum esset, multa habui dicenda de tertio certamine, pro simplicitate scilicet fidei Christianæ; ut Religionem Christianam primævæ simplicitati restituere conemur; ut philosophicis manibus & compedibus resolutis, quibus jam diu constricta tenetur, in verè Christianam libertatem vindicemus; ut rescissis inutilibus questionibus, quæ lites & rixas movent, puram fidem, & inculpata morum sanctitatem, exemplis, scriptis, voce, Christianam plebem doceamus.

In omnibus Fidei articulis, contentis scire, quid Christus & Apostoli clarè & apertè docuerunt, nihil occurret, nisi quod grave & divinum, quod intelligi potest, quod apud omnes ferè Christianos in confesso est, quod potenter influit in animos & mores hominum.

Si fidem Christianam de more prurientium ingeniorum ad Ethnicæ philosophiæ normam exigimus, jam omnia levia, puerilia, interta sunt, nulli stabili fundamento vel scripturæ vel rectæ rationis innixæ; fallaciis, & conjecturis utrinque certatur, quæ lites & verborum

tum certamina concitant, Religioni verò & pietati vel officiunt vel nihil profunt. Hæc est fundi nostri calamitas; omnes philosophorum sectæ, mutatis tantum nominibus, etiam Christianas scholas distinguunt, & quæ in porticu disputari solebant, jam in Templis resonant.

Nunquam sua religioni Majestas & reverentia constabit, nisi repurgata fide Christiana à philosophicis nugis & quisquiliis. Cum sacra oracula tractamus, divina auctoritas animos demulcet, & in obsequium flectit, & ipsa rerum magnitudo & excellentia summam reverentiam conciliat, sed nihil magis religionem minuit, & Atheis deridendam exponit, quàm fidem minutatim discerpere; & omnia disputando omnia incerta reddere, innumerisq; quæstionibus, quæ à Religione penitus alienæ sunt, pulcherrimam veritatis faciem deturpare.

Vexatissimæ istæ quæstiones de libero arbitrio & naturæ viribus, de prædestinatione & fato, de concursu Dei cum creaturis; & dependentia creaturarum quoad omnes & singulos actus à prima causa, cum multis aliis
ejus-

ejusdem Farinæ, non tam è Scripturis, quàm ex putidis philosophorum lacunis haustæ sunt.

Hæc olim disputabantur ante natam Ecclesiam Christianam; Christus tamen & Apostoli istas controversias nullo loco numerarunt, cùm tam facili negotio hæc turbas divinâ authoritate sedare & compescere potuissent: Etiam in hisce quæstionibus, quæ ad omnes pietatis usus sufficiant, benè nota sunt, de Adæ scilicet lapsu, de humanæ naturæ corruptione, de predestinatione nostra in Jesu Christo, de regenerante, renovante, auxiliatrice Spiritûs Sancti gratiâ; sed philosophicæ de hisce articulis disquisitiones ipsos articulos in quæstionem vocant & vel Fidelium animos excruciant vel labefactant fidem.

Sed ut tandem finem dicendi faciamus; Ecce Patres Fratresque, bonum certamen, Christianis Pastoribus dignissimum! in hâc Palæstra nos dies & noctes exerceamus, invigilemus gregi Christi, de fide, de salute animarum piè solliciti, animis ad omnia paratis, & ad omnia, quæ vel prosint, vel noceant, intentis. In hunc finem omnia nostra consilia dirigamus, omnes animorum intendamus nervos;

D. sed

sed sedulò caveamus, ne inpingamus in limi-
 ne, & intempestivis querelis, ne quid gra-
 viùs dicam, ecclesiastica jura, & ecclesiæ pa-
 cem & disciplinam violemus. Episcopali &
 Metropoliticæ dignitati suus salvus sit honos,
 salva authoritas: nos, qui inferioris sumus or-
 dinis, ne æqualia jura meditemur, catholicæ
 ecclesiæ ignota, ignota, quantum apparet,
 sanctissimæ nostræ matri, ecclesiæ Anglicanæ:
 cum undique hostibus obsepti sumus, qui in-
 tus & foris vi & dolis adoriuntur, quantopere
 decet, & quàm necessarium est, ut, qui sub
 eodem vexillo meremur, inter nos amicè con-
 spiremus, & conjunctis viribus, ecclesiam hanc,
 siqua alia, verè Christianam & Apostolicam,
 ab hæreticorum & schismaticorum insidiis &
 strophis protegamus? *Quod faxit Deus pro sum-
 ma clementia & misericordia sua propter merita
 Domini & Servatoris nostri Jesu Christi, cui cum
 Patre & Spiritu Sancto, sit omnis Honos, Laus,
 & Gloria in secula seculorum. Amen.*

F I N I S.

B O O K S Printed for, and are to be So'd by
William Rogers.

- A**rchbishop *Tillotson's* Works, the Third Edition, Folio.
 — Sermons of the Stedfastness in Religion: of Family Religion, of Education of Children, and the advantage of an early Piety. Third Edition. Price 1s. 6d.
 — Perswasive to frequent Communion in the Sacrament of the Lord's Supper. 14th. Edit. 12°. price Stitcht 3d.
 — A Discourse against Transubstantiation, 8°. Price 3d.
 Two Discourses, the first of Evil Speaking, by his Grace, *John*, late Lord Archbishop of *Canterbury*. The second, of the Government of the Thoughts, by his Grace, *John* Lord Archbishop of *York*; both Preach'd before their Majesties. 1694.
 Archbishop of *York*, The reasonableness of Believing without Seeing, a Sermon Preach'd before the King in St. *James's* Chappel, on Palm Sunday, March 24. 1699. 4°.
 Bishop *Wilkins's* Fifteen Sermons upon several occasions. 2d. Edit. 8°.
 Bishop of *Worcester's* Doctrines and Practices of the Church of *Rome* truly Represented, &c. 4°.
 — Doctrine of the Trinity and Transubstantiation compar'd, in Two Parts, 4°.
 Bishop of *Norwich*, Two Sermons of the Wisdom and Goodness of Providence, before the Queen at *Whitehall*. 4°.
 — Sermon Preach'd at St. *Andrew's Holbourn* on Gal. 6. 7.
 — Of Religious Melancholy. A Sermon preach'd before the Queen at *Whitehall*. 4th. Edit. 8°. price 3d.
 — Of the Immortality of the Soul, preach'd before the King and Queen at *Whitehall*, on Palm-Sunday, 4°.
 — Thanksgiving Sermon before the King at St. *James's*, April 16. 1696.
 — Sermon preach'd before the House of Lords, in the *Abby Church* at *Westminster*, Jan. 31. 1697.
 Bishop of *Bath and Wells* his Commentary on the Pentateuch, 2 Vol. 8°.
 — A Demonstration of the *Messias*, 2d and 3d. Vol. 8°.
 Dr. *Sherlock's* Practical Discourse concerning Death, 11th. Edit. 8vo.
 — Practical Discourse concerning Judgment, 5th. Edit. 8vo.
 — Discourse concerning Divine Providence, 3d. Edit. 8vo.
 — Vindication of the Doctrine of the Trinity 3d. Edit. 4to.
 — Present state of the Socinian Controversie, and the Doctrine of the Catholick Fathers concerning a Trinity in Unity, 4to.
 — Sermons upon several Occasions, 8vo. 2d. Edit.
 — Prayer in the Name of Christ. A Sermon Preach'd before the King at *Hampton-Court*, June 1st. 1701.

Dr.

Books Printed for W. Rogers.

- Dr. *Glaser's* Sermons upon several Occasions, with his Paraphrase on the 6th. of St. *John*, in 2 Vols. 8vo.
- Dr. *Wake's* Sermons and Discourses on several occasions, 8vo.
- Mr. *Wilsons* Sermons on Several Texts in *Genesis*, *Exodus*, and *Leviticus*, 8vo.
- Mr. *Wake's* Rationale, upon some Texts of Scripture, 8vo.
- Mr. *Hodges's* Treatise of the Lawfulness of the Marriage of the Clergy, 8vo.
- Mr. *Park's* New and Easie Method to Sing by Book, 8vo.
- The Art of Spelling, 8vo. 2d. Edit.
- Bendloe* and *Dellison's* Reports, Published by Mr. *Rome*, 1689.
- A Discourse of the Growth of *England* in Trade since the Reformation, 8vo.
- Mr. *Lorrie's* Practical Discourse concerning Repentance, 2d. Edit. 8vo.
- Mr. *Ellis's* Necessity of Serious Consideration and Speedy Repentance, 2d. Edit. 8vo.
- Folly of Atheism Demonstrated to the Capacity of the most unlearn'd Reader, 8vo.
- Mr. *Wilkes's* Discourse of Religion, shewing its Truth and Reality, or the fruitfulness of Religion to human Nature, 8vo.
- Discourse of the Resurrection, shewing the Import and Certainty of it, 8vo.
- Mr. *Dryden's* Translation of C. A. du Fresnoy's Art of Painting, with Remarks: Together with an Original Preface, containing a Parallel betwixt Painting and Poetry, as also an Account of the most Eminent Painters, 4to.
- Mr. *Forbes's* Prayers and Offices of Devotions for Families and Particular Persons, on most occasions, the 2d. Edit. 8vo.
- Submission to the Righteousness of God, 8vo.
- Bell Rung to Prayers.
- Meditations, with short Prayers annexed, in Ten Decads, upon Various Subjects.
- The Liberty of Prayer asserted, and guarded from Licentiousness, by a Minister of the Church of *England*, 8vo.
- Dr. *Pelling's* Practical Discourse concerning Holiness, 8vo.
- Discourse concerning the Existence of God.
- Mr. *Tyler's* General History of *England*, both Ecclesiastical and Civil, from the Earliest Account of Time, to the Reign of King *William I.* commonly called the Conqueror, Vol. I.
- General History of *England*, both Ecclesiastical and Civil, from the beginning of the Reign of King *William I.* to the end of the Reign of King *Henry III.* Vol. II.
- Brief Disquisition of the Law of Nature, 8vo. 2d. Edit.
- *Bibliotheca Politica*, or a Discourse by way of Dialogue, shewing, That the Arraigning and Murther of K. *Charles I.* can by no means be justified, by the proceedings of the Convention Parliament against K. *James II.* upon his Abdication: The Grounds and Manner thereof being wholly different, 4to.

